

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. IX. Conclusio circa visionem in Deo creaturarum existentium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

sententiã diximus, est videri ex vi alicujus in Deo visi, ergo peculiaris hic concursus non efficit visionem creaturarum in Deo, sed ad summum ut videantur concomitanter, & dispartè, nec visio Dei quidquam ad illarum visionem concludit.

VII. *Esi Deus si species intelligibilis creaturaru, non possunt in eo videri res existentes.*

Alii tandem hoc modo procedunt: aiunt, Deum esse speciem intelligibilem creaturarum; unde, inquit, producit visionem rebus proportionatam, quæ scilicet representet eas ut possibiles, si solum sint in potentia ut existant, & ut existentes, si actu habeant existentiam. Sed in hac via rem istam declarandi, manet etiamnum tota difficultas; quamvis enim Deus; quando creaturæ existunt, producere queat visionem quã simul cum Deo videantur creaturæ, non tamen in Deo; entitas enim Dei, ut sæpe dixi, non majorem habet connexionem cum existentia creaturarum, quã cum non existentia: ergo ex vi illius visæ, seu tanquam in medio cognito, nunquam videri possunt creaturæ ut existentes; ad hoc siquidem esse in Deo deberet prædicatum aliquod peculiariter cum creaturarum existentia connexum.

Hac creaturaru visio esse solum concomitans.

SECTIO NONA.

Conclusio circa visionem in Deo creaturarum existentium.

I. *Dici debet, creaturas existentes videri in Deo.*

Dico primò: nullo modo negari debet, in Deo videri posse creaturas existentes. Ita S. Thomas 3. p. q. 12. a. 8. 9. & 10. quem sequuntur Theologi. Probatur primò: Deus enim in suis decretis videt creaturas in quacunque differentia temporis extituras. Secundò, Anima Christi, ut communis habet Theologorum sententia, videt in Verbo quicquid Deus novit per scientiam visionis; quod negare, inquit Suarez hic, libro secundo, capite 27. nec piùm esset, nec prudens, aut probabile.

II. *Afferunt Patres existentia videri in Verbo.*

Hoc etiam apertè testantur Patres: sic enim S. Augustinus suprã citatus sect. secundã, num. 6. & sequentibus, sex illos dies distinguit per cognitionem *Matutnam* Angelorum, seu in Verbo, & *Vespertinam*; non autem loquitur de cognitione possibilem in Deo, sed existentium, earum scilicet rerum, quas tunc actu creabat Deus. Idem tradit S. Dionysius, asserens, *Angelos superiores illuminare inferiores ex iis que vident in Verbo*. Pro eodem etiam facit illud Concilii Senonensis suprã allatum, nempe *Beatis in Divinitatis speculo illucescere, quicquid eorum interfit*: Ubi clarum est, Patres illos loqui de existentibus. Quod etiam apud alios ex antiquis Patribus est frequentissimum.

III. *Ad visionem existentium dari debet virtualis determinatio.*

Dico secundò: nisi detur in Deo virtualis determinatio, aut quid simile, non possunt in eo videri creaturæ existentes, seu in quacunque temporis differentia futura. Ratio est; nam, ut sect. præcedente ostendi, ut videantur in Deo creaturæ existentes, reperiri in eo aliquid debet cum earum existentia connexum, sed, ut ibidem etiam probavi, nisi detur hujusmodi determinatio, aut aliquid aliud ei æquivalens, nihil datur in Deo cum creaturis existentibus connexum, quodque intellectum Beati in earum cognitionem ducat, ergo.

IV. *Quid ad existentium cognitionem conferat virtualis determinatio.*

Dices, determinatio hæc virtualis nihil aliud est, præter ipsam Dei Essentiam; ergo si in Essentia Dei videri nequeant creaturæ existentes, nec in hac determinatione videbuntur, cum sint idem.

Respondetur, quicquid illa determinatio sit, (qua de re, cum de actu libero Dei) est illa sufficiens ut vi illius præcisè, res transeat de statu puræ possibilitatis ad statum futuritionis, & de non esse ad esse; ergo etiam sufficit ut transeat de non cognosci ad cognosci; si namque ex vi illius producantur creaturæ, quidni ex vi etiam ejusdem sciuntur? Quod tamen non perinde de omni determinatione virtuali est intelligendum, ut num. 6. & septimo dicitur.

Dico tertio: datã in Deo hujusmodi virtuali determinatione, omnes omnino creaturæ existentes, seu pro quacunque temporis differentia futura, videri possunt in scientia visionis Dei; per hanc enim Deus ipse illas videt, ergo illã visã poterunt etiam intellectui creato ex eã innoscere, & tanquam in lucidissimo speculo discerni.

Dico quartò: quantumvis admittatur in Deo hujusmodi virtualis determinatio nihilominus non in omni volitione seu decreto Dei cognosci possunt existentia, seu res pro quacunque temporis differentia futura. Hoc primò probatur in voluntate permissivã actus pravi, in quã videri nequeunt peccata; nullam quippe majorem cum existentia peccati connexionem habet voluntas illa permissiva, quã cum negatione existentia peccati: non enim ex eo quòd Deus habeat voluntatem permissivam peccati, sequitur, peccatum propterea futurum; sed, etiam positã hac voluntate, in potestate hominis est peccatum non admittere.

Idem est de actu, quo Deus parat concursum ad omnem actum liberum voluntatis creatæ; in hoc siquidem, indifferens cum sit ad actum, & actus omissionem, videri nequit effectus futurus. Idem similiter est de concursu in actu primo causæ universalis, seu de voluntate, qua Deus paratus est cum omnibus causis secundis ad earum effectus cooperari; hac enim visã præcisè, non videbuntur effectus futuri, nisi simul videantur causæ applicatæ. Quod etiam dicendum de scientia conditionatã, in quã, nisi purificata conditione, cognosci nequit absolute effectus secutus: & idem est de omni volitione conditionata, & similibus.

In actu verò præfiniente, cerni potest effectus præfinitus; is quippe infallibilem habet cum hoc connexionem. Unde, si Deus præfiniat talem actum charitatis vel humilitatis Petri, actu illo Dei viso, videre in eo potest Beatus Petrus actum illum charitatis vel humilitatis elicitorum. Idem est de actu quo Deus aliquem ad gloriam absolute prædestinaret, & aliis hujusmodi. Hoc etiam idem in iis effectibus naturalibus contingit, quos Deus per se decernit, & producit, ut in iis omnibus rebus, quas Deus in primã mundi origine creavit, & in aliis omnibus effectibus, à Deo solo independenter à concursu, vel exigentia ullius causæ secundæ productis.

Eodem modo de actibus & decretis ipsis Dei liberis philosophandum, posse scilicet ea in Deo, eadem ratione qua res existentes, videri. Quamvis Suarez hic libro secundo, capite vigesimoquarto, numero undecimo dicat, & meritò, hunc nodum esse inextricabilem.

V. *Omnes creaturæ existentes videri possunt in scientia visionis.*

VI. *In voluntate Dei permissivæ non possunt videri existentia.*

VII. *In actu Dei parante concursum in differentia cerni non queunt effectus futuri.*

VIII. *In actu præfiniente videri potest effectus.*

IX. *Quid de visione alibi liberorum Dei.*